

>>> ΑΠΟΨΕΙΣ ΜΕ ΔΥΝΑΜΗ – ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΕΣ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ <<<

Μερικές σκέψεις και ανακαλύψεις σε λίγες σειρές, από εκείνες που διορθώνουν την άποψη της ανθρωπότητας για τον κόσμο και επηρεάζουν πολιτισμούς

"Είμαι έτοιμος να πιστέψω ότι αν ερευνούσαμε πιο βαθιά τις ατέλειες της γλώσσας, που θεωρείται το όργανο των γνώσεών μας, το πιο μεγάλο μέρος των αμφισβητήσεων θα έπεφταν μόνες τους και ο δρόμος για τη γνώση και ίσως για την ειρήνη θα ήταν πολύ πιο ανοιχτός για τους ανθρώπους, όσο δεν είναι ακόμα·

JOHN LOCKE (1632-1704)

► **ΑΣΤΡΟΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ.** Το ολοκληρωμένο Σύμπαν είναι πάντοτε το ίδιο **μέσα στα όρια ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος** και η δημιουργία του γίνεται διαρκώς μέσα από τη δομή της ύλης. **Η ύλη αποτελεί τις ελάχιστες στιγμές μιας εκ των προτέρων ολοκληρωμένης πραγματικότητας** στα όρια μίας μέγιστης χρονικής περιόδου (κοινός χρόνος T_{uni}). Το ολοκληρωμένο Σύμπαν στο σύνολο του χρόνου υπάρχει **σχετικά σαν πεπερασμένος χώρος και σαν σταθερή ποσότητα ενέργειας** για όσα μπορούν να συμβούν με τους υλικούς φορείς και προκαθορίζει τα **μέγιστα και τα ελάχιστα όρια** (του μήκους, του χρόνου και της ενέργειας) στις αλληλεπιδράσεις τους. **Ο κόσμος που λείπει συμμετέχει στην ενέργεια του υλικού κόσμου μέσα από τη μικροσκοπική δομή της ύλης με τη μορφή του πεπερασμένου χώρου.** Εάν το Σύμπαν δεν ήταν σταθερό μέσα σε ένα συνολικό χρόνο για να είναι όλη η ενέργεια σαν σταθερή ποσότητα, τότε η μεταβολή της ενέργειας στις μικρότερες χρονικές στιγμές (σαν μέρος) θα γινόταν με απεριόριστο τρόπο (σε οποιαδήποτε ποσότητα ανεξάρτητα από μονάδα χρόνου) και θα ήταν πάντοτε ελλιπής και, στη μοιρασιά της εκ τύχης σταθερή (ασυγχρόνιστη). Δεν θα υπήρχε η ελάχιστη ποσότητα χρόνου t_{min} ούτε μια μέγιστη συχνότητα f_{max} για τη μεταβίβαση της κυματικής ενέργειας.

Η συνολική ενέργεια του Σύμπαντος είναι αμετάβλητη και πάντοτε η ίδια, όχι επειδή λείπει η μεταβολή. Η μεταβίβαση, η ροή ενέργειας, η αλληλεπίδραση, η ύπαρξη των υλικών φορέων, προϋποθέτουν μια **ελάττωση και απόσπαση της ενέργειας** (δηλαδή κάποια αστάθειά της), όπως η ροή του χρόνου και οι στιγμές προϋποθέτουν την αλλαγή και την έλλειψη χρόνου. Πότε είναι σταθερή η

ποσότητα της ενέργειας, όταν αυτή διαρκώς μεταβάλλεται και μετατρέπεται και έτσι αναφερόμαστε σε διαφορετική ποσότητα κάθε φορά; Ποια ποσότητα είναι σταθερή, αφού δεν υπάρχει κανένα σύστημα τελείως απομονωμένο στο χώρο και στο χρόνο; Θα έχουμε ρωτήσει πιο εύστοχα: Ποια είναι η βασική και γενικότερη αρχή, η οποία δεν επιτρέπει να χαθεί η ενέργεια στην πορεία και στο λαβύρινθο της μεταβολής της; Θα προσθέταμε: Και για να μη μετατραπεί όλη σε μια μόνο μορφή και επέλθει μια αδιατάρακτη σταθερότητα (όπως λ.χ. ο θερμικός θάνατος του Σύμπαντος); Στο χώρο της φυσικής, η αρχή διατήρησης της ενέργειας είναι ένα ανεξήγητο δεδομένο, το οποίο αποδέχτηκαν σαν νόμο, διότι πράγματι έτσι επιβεβαιώνει η μακροχρόνια εμπειρία. Με την αφηρημένη αρχή διατήρησης της ενέργειας αποκρύπτουμε τη σχέση της διατήρησης της ενέργειας με τη ροή του χρόνου και την **αντίφαση που υπάρχει ανάμεσα στην έννοια της διατήρησης με τον ατελείωτο χρόνο και τη μεταβολή**. Η αρχή της διατήρησης της ενέργειας, είναι μία ανεξήγητη έκφραση για το νόμο της σταθερότητας του Σύμπαντος και της **ταυτόχρονης παρουσίας του** και χωρίς αυτό το νόμο, η ελάττωση και η μεταβίβαση της ενέργειας στον υλικό κόσμο θα ήταν **ασυγχρόνιστη**.

Η ενέργεια του χώρου "ρέει" για να ισορροπήσει και η ροή της δημιουργεί και διατηρεί ξανά τις ελαττώσεις της, τις οποίες ονομάζουμε ύλη. **Η συνολική ενέργεια "απουσιάζει" με τη μορφή του πεπερασμένου χώρου, διότι αντισταθμίζει με τον πιο γρήγορο τρόπο τις ελλείψεις της, που είναι ο υλικός κόσμος**. Αλλά αυτή η κυματική "ροή" της ενέργειας προς αντιστάθμιση των απωλειών της **δεν γίνεται σε χρόνο μηδέν** και δημιουργεί ξανά το ίδιο γρήγορα ελλείψεις και έτσι συντηρεί τους υλικούς φορείς που μεταβιβάζουν ξανά μεταξύ τους ποσά ενέργειας. (Ισορροπία της ανισορροπίας). Τα σωματίδια αποτελούν ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβιβάζονται κυματικά **στα πιο μικρά χρονικά διαστήματα αλληλεπίδρασης**. Η **"Μεγάλη Έκρηξη"** συντελείται διαρκώς και το υλικό Σύμπαν διαρκώς δημιουργείται παντού στο χώρο, από τις πιο μικρές διαστάσεις του ($\approx \lambda_{\min}$), με τις μικροσκοπικές "εκρήξεις" του. **ΒΛΕΠΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΔΩ**

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr
© 2009

► **ΦΥΣΙΚΗ**. Σύμφωνα, λοιπόν, με τη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, ο χρόνος για το Σύμπαν είναι "τελειωμένος" μέσα σε ορισμένα **μέγιστα όρια, ενός μέγιστου Συνολικού Χρόνου**, ενώ όλα τα υλικά πράγματα υπάρχουν μέσα σε μικρότερα χρονικά όρια και με το όριο ενός ελάχιστου χρόνου, ($T_{\min} = 1/f_{\max} = \lambda_{\min} / V_{\max}$, το οποίο μαθηματικώς προκύπτει από την ταχύτητα του φωτός). Σε

σχέση με τα μικρότερα χρονικά όρια ύπαρξης των επιμέρους πραγμάτων, το Σύμπαν συνεχίζει ακόμα να γίνεται και να εξελίσσεται! Το παρελθόν και το μέλλον - που γνωρίζουμε μόνο εμείς τα μέρη- αποτελούν το ευρύτερο «τώρα» του 100% Σύμπαντος και έτσι εξηγείται η σχετικότητα του χρόνου μ' έναν εκπληκτικό ορθολογικό τρόπο. **Η ύλη είναι οι αρχικοί τρόποι με τους οποίους το Σύμπαν αρχίζει να γίνεται σαν εξωτερικό (και εμμέσως) στην ελάχιστη στιγμή του χρόνου ενώ εκείνο είναι σχετικά απών με την παρουσία του κενού χώρου.**

Το όριο στη διαιρετότητα του χρόνου είναι το καταπληκτικό συμπέρασμα που προκύπτει όταν θεωρήσουμε το Σύμπαν σαν σταθερό (και ταυτόχρονο) μέσα στα σταθερά όρια ενός συνολικού χρόνου. Μία από τις πιο εκπληκτικές συνέπειες αυτής παρατήρησης για τη διαιρετότητα του χρόνου είναι η ταύτιση της ύλης με τις ελάχιστες χρονικές περιόδους. Στη βάση αυτής της ιδέας ενός μέγιστου και κατά συνέπεια ενός ελάχιστου χρόνου, ερμηνεύεται η ύπαρξη πολλών νόμων που διέπουν το πλήθος των διαφορετικών φαινομένων, όπως ο ελάχιστος χρόνος t_{min} , το ελάχιστο μήκος l_{min} , η ελάχιστη ενέργεια μεταβίβασης $E_{min} = h1Hz$, η ανώτερη ταχύτητα V_{max} , η περιοδική μεταβολή της ταχύτητας και της ενέργειας στα ηλεκτρομαγνητικά κύματα, η ελάχιστη και η μέγιστη βαρυτική δύναμη F_g , η δυναμική σχέση του πεπερασμένου χώρου με την ύλη, τη βαρύτητα και με την ακτινοβολία, η ισοτροπία του χώρου, η σταθερότητα στη δομή της ύλης, η παρουσία στάσιμων καταστάσεων στη δυναμική δομή της ύλης, οι παγκόσμιες φυσικές σταθερές.

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr
© 2009

► ΦΥΣΙΚΗ. Η σχέση του "κενού" χώρου με το Σύμπαν που λείπει και η ταυτόχρονη παρουσία του ολοκληρωμένου Σύμπαντος συνδέεται με τον τρόπο που διατηρείται η δομή της ύλης και με την αρχή της δημιουργίας της μάζας. Ο κενός χώρος βρίσκεται σε κατάσταση ισορροπίας όχι επειδή απλώς είναι κάτι ακίνητο, αλλά επειδή **ο χώρος ταλαντώνεται με τη μέγιστη δυνατή συχνότητα** (c/l_{min}). Ο κενός χώρος βρίσκεται σε μία κατάσταση ενεργειακής ισορροπίας (ή σταθερότητας) όχι επειδή είναι μία συμπαγής ουσία, αλλά επειδή είναι μία σχετική απουσία, με δυναμική ενέργεια προς την ύλη, και διαρκώς μεταβιβάζει την ελάχιστη ποσότητα ενέργειας **με την πιο υψηλή συχνότητα**. Στα σημεία που η μεταβίβαση της ενέργειας δεν αναπληρώνει την απώλεια που προκαλεί η ίδια η μεταβίβαση της ενέργειας παρουσιάζονται οι ελλείψεις με τη μορφή σωματιδίων. Η μεταβίβαση της ενέργειας γίνεται με κυματικό τρόπο και ισότροπα (από όλες τις διευθύνσεις και με σχέση ακτίνας-κέντρου) και αυτό προκαλεί φαινόμενα εξασθέ-

νισης ή ενίσχυσης, στάσιμες καταστάσεις και κυματικά φαινόμενα που είναι γνωστά από την κλασική φυσική.

Γύρω μας γίνονται ανταλλαγές ενέργειας και αλληλεπιδράσεις με την ύλη σε συχνότητες άνω από 10^{20} Hz, σε μικροσκοπικές διαστάσεις και με την ταχύτητα του φωτός. Μέχρι τώρα, αυτή την πραγματικότητα δεν την υπολογίζαμε, την απλοποιούσαμε με την έννοια του "κενού" χώρου και αντιλαμβανόμασταν επιπόλαια την παρουσία της από τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα και από τη βαρύτητα. **Μια αόρατη πραγματικότητα συμμετέχει μόνιμα στις υλικές εξελίξεις με ποσά ενέργειας, που ανταλλάσσονται και μεταβάλλονται μεταξύ $10^{20} \approx 10^{42}$ Hz και αυτή την πραγματικότητα την αγνοούσαν στην επιστήμη.** Αυτή συμμετέχει μόνιμα και ταυτόχρονα για ολόκληρο τον υλικό κόσμο, από το ένα άκρο μέχρι το άλλο... Στη φυσική, αυτά τα ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβάλλονται σε τόσο σύντομα χρονικά διαστήματα ($t=1/f$) ονομάζονται "**σωματίδια**". Εσείς μιλάτε ακόμα για τη συνολική δημιουργία του Σύμπαντος και για τη φαντασίωση του Big Bang;

Οι μεταβολές στην ενέργεια του "κενού" χώρου γίνονται περιοδικά και κυματικά σαν μικρές αυξομειώσεις, που λαμβάνουν ελάχιστες και μέγιστες τιμές. Η ισορροπία επανέρχεται γρήγορα, αλλά μεσολαβούν ελάχιστα χρονικά διαστήματα και σε αυτά οφείλεται η παρουσία της ύλης και η διατήρηση του υλικού κόσμου. Υπάρχει θεωρία η οποία να εξηγεί λογικά, επιστημονικά και με αναφορά σε παρατηρήσιμα φαινόμενα την άσκηση δυνάμεων εξ αποστάσεως με τους ίδιους νόμους σε όλη την έκταση του Σύμπαντος και στο πέρασμα του χρόνου; Η ύλη, είτε εδώ κοντά είτε μακριά μας, συνδέεται με κάτι κοινό, με μία κοινή πραγματικότητα και μάλιστα έτσι, που η ύλη διατηρεί παντού την ίδια δομή. Ο σχηματισμός και η δομή των υλικών στοιχείων δεν εξαρτάται από τα αντικείμενα και τις διαφορετικές καταστάσεις του περιβάλλοντος και δεν είναι τόσο πολύ ευμετάβλητη από τις εξωτερικές δυνάμεις. Τι άλλο μπορεί να βρίσκεται παντού στο Σύμπαν και να ρυθμίζει τη δομή της ύλης, να συνδέεται πάντοτε μαζί της και να συνεργεί για να είναι η δομή της παντού η ίδια και με τους ίδιους νόμους; Τι άλλο μπορούμε να βρούμε, το οποίο να μην είναι φανταστικό και να συνδέεται διαρκώς με κάθε πραγματικότητα, εκτός από τον αποκαλούμενο "κενό" χώρο; Τι άλλο μπορεί να βρίσκεται παντού στο Σύμπαν και να ρυθμίζει τη δομή της ύλης με πραγματική παρουσία και όχι με θεωρητικούς νόμους;

Καμία θεωρία που περιγράφει τη δημιουργία των πραγμάτων από πρωταρχικά υλικά στοιχεία ή από μικροσκοπικά σωματίδια δεν μπορεί να δώσει σοβαρή, λογική και εμπειρικά θεμελιωμένη ερμηνεία για την παρουσία των ίδιων δυνάμεων και ορίων παντού στο Σύμπαν.

Από τις πρώτες ανατρεπτικές συνέπειες, που προκύπτουν θεωρητικά στον ερευνητικό χώρο της φυσικής είναι η ταυτότητα της ταχύτητας με την εσωτερική ενέργεια της ύλης και η σχέση του φαινομένου της μάζας με το αντίστροφο της μέγιστης ταχύτητας. Μία άλλη ανατρεπτική συνέπεια, είναι η σχέση της βαρύτητας με την κυματική μεταβίβαση ενέργειας του "κενού" χώρου κατά **συγκεντρωτικό τρόπο, σε αντίθεση με την αποκεντρωτική συμπεριφορά των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων**. Από τις πιο συγκλονιστικές διαπιστώσεις της θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου για το χώρο της φυσικής και για τη μαθηματική επιβεβαίωση της θεωρίας είναι το συμπέρασμα, ότι **η πυρηνική δύναμη είναι η μέγιστη βαρυτική δύναμη της ισοδύναμης μάζας όλου του Σύμπαντος**. Η μαθηματική διατύπωση αυτού του συμπεράσματος θα επιβεβαιώσει μαθηματικά, ότι ο κενός χώρος είναι **η σχετική απουσία του ανέκαθεν ολοκληρωμένου Σύμπαντος**. Οι διακυμάνσεις της ενέργειας του "κενού" χώρου από τις οποίες συντηρούνται οι υλικοί φορείς που συγκροτούν τον υλικό κόσμο μπορούν να θεωρηθούν μικρές **αυξομειώσεις της μέγιστης ελκτικής δύναμης**. **ΒΛΕΠΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ ΓΙΑ ΦΥΣΙΚΟΥΣ**

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr
© 2009

► **ΦΥΣΙΚΗ**. Για πολλές δεκαετίες θεωρούσαν σταθερή την ταχύτητα του φωτός. Υπήρξαν θεωρίες και σκέψεις ότι η ταχύτητα του φωτός δεν είναι σταθερή. Η αμφισβήτηση γινόταν για το όριο της ταχύτητας του φωτός και για την περίπτωση να μεταβάλλεται η ταχύτητά του με το πέρασμα του χρόνου στην εξέλιξη του Σύμπαντος. Δεν πέρασε από καμία φαντασία και δεν έκανε ανθρώπινο μυαλό τη σκέψη, ότι η ταχύτητα του φωτός c είναι μεταβαλλόμενη περιοδικά με το ρυθμό της συχνότητας f ! Τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα, όπως είναι το φως, αποκτούν πάντα τη μέγιστη ταχύτητα V_{max} , την οποία θεωρούμε ότι είναι η σταθερή ταχύτητά τους. Όμως, αλλάζει περιοδικά ο χρόνος στον οποίο αποκτιέται αυτή η μέγιστη ταχύτητα ($V_{max} = a_{max} T_{min} = a_{min} T_{max}$).

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr
© 2009

► **ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ**. Μία από τις πιο μεγάλες ανατροπές και πολλά υποσχόμενες ανακαλύψεις στο χώρο της φυσικής θα προέλθει από τη στενή σχέση μεταξύ της μάζας, ηλεκτρομαγνητισμού και βαρύτητας. Αυτή η στενή σχέση έχει επιχειρηθεί να αποκαλυφθεί στη διερευνητική εργασία που συμπληρώνει τη φυσική ερμηνεία της Θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου. Η παρουσία της μάζας

και των μικροσκοπικών σωματιδίων σαν ποσά ηλεκτρομαγνητικής ενέργειας σε στάσιμες καταστάσεις και με τις πιο υψηλές συχνότητες ($\approx 10^{20}$ Hz - $0,45244 \times 10^{42}$ Hz) θα οδηγήσει σε νέες τεχνολογίες και στην αξιοποίηση της ενέργειας του "κενού" χώρου ($h \cdot f_{\max} = E_{\max}$).

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr
© 2009

► ΗΘΙΚΗ, ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ. Η κβαντική φυσική δεν έδωσε ακόμα **το διαχρονικό μήνυμα των φιλοσόφων, ότι το "συγκεκριμένο" δεν είναι τόσο σαφώς καθορισμένο, σταθερό, κατανοητό, μονοσήμαντο και καλά αιτιολογημένο** όσο το φαντάστηκαν στο χώρο της επιστήμης εμπιστευόμενοι υπερβολικά τις αισθήσεις τους και υποβαθμίζοντας την παραμορφωτική δύναμη της άγνοιας επάνω στη σκέψη μας. *"Υπερεκτιμούμε τις υλικές αιτίες και φανταζόμαστε πως από τώρα βρήκαμε τη λύση του αινίγματος, γιατί μας λικνίζει η αυταπάτη πως γνωρίζουμε καλύτερα την ύλη από το "μεταφυσικό" πνεύμα. Αλλά η ύλη μας είναι τόσο άγνωστη όσο και το πνεύμα"* έγραφε ο ψυχολόγος C. G. Jung.

Η ίδια η αντίληψη είναι ένας τρόπος εννόησης δημιουργημένη έμμεσα από τα ίδια τα πράγματα και γι' αυτό είναι απ' όλους αυτονόητη και χρησιμεύει στις δραστηριότητές μας σαν βάσιμη, υπολογίσιμη και αξιόπιστη αλήθεια. **Τα αισθητηριακά δεδομένα αρχίζουν από κάποια αφαίρεση**, που γίνεται μόνη της (απρόσεκτα και βιολογικά), γιατί αν όχι, τότε δε θα υπήρχαν μη αντιληπτά μέρη της πραγματικότητας. Η ίδια η αντίληψη (η πληροφορία μας, εάν προτιμάτε) είναι αποσπασματική γνώση της πραγματικότητας, όπως είναι οι έννοιες του λόγου. Τα αισθήματα, όπως λ.χ. ένα χρώμα ή το αίσθημα της θερμοκρασίας είναι έννοιες υπό την αισθητικότητα (με εξωτερική επίδραση), διότι είναι κοινά και σταθερά γνωρίσματα. **Γνωρίσματα από κάποια αφαίρεση**, η οποία γίνεται μόνη της και μας δείχνουν χωρίς διαφορές (και λεπτομέρειες) ακόμα και όταν τα πράγματα δεν είναι διαρκώς τα ίδια. Η "παρανόηση" αρχίζει άμεσα από την πρώτη αίσθηση, όπως και η εννόηση, από την οποία **αφαιρούνται αναγκαία κάποια γνωρίσματα των πραγμάτων** και τα ίδια τα αισθήματα συνταυτίζονται με ανύπαρκτα πράγματα ή ουσίες.

Ψυχή, εσωτερικός κόσμος και εμπιότητα **δεν υπάρχει χωρίς καμία μορφή γνώσης και χωρίς κάποιο τρόπο νόησης**. Όλες οι δυνατότητες του εσωτερικού κόσμου είναι τρόποι εννόησης, γνώσης και κάποια βεβαιότητα ή αβεβαιότητα που τους συνοδεύει.

Από τις πιο μεγάλες ανατροπές και από τις πιο σημαντικές απόψεις που διατυπώνονται στις ηλεκτρονικές σελίδες, είναι η εμφάνιση της ζωής και της ψυχής σαν φαινόμενο αφαίρεσης του κόσμου και σαν νοητική διαδικασία διατήρησης των σταθερών και των κοινών στοιχείων των πραγμάτων με πρώτα αφηρημένα δεδομένα από τις αισθήσεις.

" το παραπάνω απόσπασμα δεν το κατάλαβα καθόλου! " είχε γράψει ένας αναγνώστης.

Πράγματι, δεν είναι μια κατανοητή διατύπωση.¹ Η άποψη που συνοψίζεται με αυτή τη διατύπωση, χωρίς πολλά λόγια είναι η εξής:

Η ζωή αρχίζει με το συγχρονισμένο συνδυασμό των ελάχιστων υλικών στοιχείων, τα οποία είναι κατά κάποιον τρόπο το αντίθετο του συνόλου και του Σύμπαντος. Δηλαδή τα υλικά στοιχεία είναι η ελάχιστη πραγματικότητα και όχι το πλήρες Σύμπαν. Όταν λοιπόν, δημιουργούνται οι πρώτες μορφές ζωής, αυτές

1) ξεκινούν από το σχεδόν τίποτα της απλής ύλης (1η αφαίρεση)

2) μέσα σε ένα κόσμο που είναι ασύλληπτα πιο πολύπλοκος, πιο μεγάλος και σχεδόν άγνωστος (2η αφαίρεση)

3) και αυτές οι μορφές ζωής πληροφορούνται μέσω των αισθήσεων μόνο τοπικά και για ένα ελάχιστο αριθμό επιδράσεων του περιβάλλοντος (3η αφαίρεση)

4) και κινούνται, αντιδρούν και βιώνουν με αυτές τις ελάχιστες πληροφορίες που τους είναι απαραίτητες (συνέπεια της αφαίρεσης)

5) και φυσικά αγνοούν και δεν υπολογίζουν το σύνολο του κόσμου και όσα δεν πέφτουν στα αισθητήρια όργανά τους (δηλαδή αφαίρεση).

Οι πληροφορίες που λαμβάνουν από τα αισθητήρια όργανά τους είναι ελάχιστες σε σύγκριση με τις πληροφορίες που θα μπορούσε να δώσει η πραγματικότητα. Τα έμβια όντα αισθάνονται και αντιλαμβάνονται φυσικά μόνο όσα μπορούν με τα όργανα που διαθέτουν και όσα είναι απαραίτητα για την επιβίωσή τους. Όμως στην ίδια στιγμή τα πράγματα γύρω τους είναι περισσότερα, συνδέονται με

¹ Οι απόψεις που υποστηρίζω δεν είναι συνηθισμένες και πολλές φορές δεν έγιναν κατανοητές. Είναι ακόμα πιο δυσνόητες ιδιαίτερα όταν αυτές διατυπώνονται συντομευμένα, όπως σε αυτήν εδώ την περίπτωση. Ένας λόγος είναι ότι προσπαθώ να εκφραστώ περιληπτικά υποθέτοντας ότι ο αναγνώστης έχει φαντασία και εξοικείωση με τις φιλοσοφικές σκέψεις. Επίσης υποθέτω ότι διαβάζει με ενδιαφέρον και όχι μόνο ενημερωτικά και ότι έχει διαβάσει (ή θα διαβάσει) προσεκτικά τη σχετική ενότητα στην οποία αναφέρομαι. (Λ.χ. υποθέτω ότι έχει διαβάσει περισσότερα για το ζήτημα τι είναι η γνώση ή τις σελίδες, στις οποίες εξηγώ την ύλη σαν να πρόκειται για την πιο ελλιπή πραγματικότητα).

πιο πολύπλοκους τρόπους, επιδρούν και αλλάζουν με περισσότερους τρόπους, ενώ εκείνα δεν αντιλαμβάνονται όλα αυτά. Οι πληροφορίες, λοιπόν, που λαμβάνουν από τα αισθητήρια όργανά τους είναι **ελλιπείς, αποσπασματικές και αφηρημένες, κατά παρόμοιο τρόπο που και οι λέξεις στη γλώσσα μας εκφράζουν ελλιπώς και αποσπασματικά τα πράγματα**. Αναπόφευκτη συνέπεια της αποσπασματικής και της ελλιπούς πληροφόρησης, εκτός από την άγνοια είναι και η διαστρεβλωμένη γνώση και η πλάνη.

Η ίδια η νόηση με την οποία παρατηρούμε τα πράγματα και αντιλαμβανόμαστε υπάρχει επειδή διατηρείται μία εμπειρία, από τη συνήθεια κάποιων κοινών χαρακτηριστικών των πραγμάτων και από την παρατήρηση σταθερών σχέσεων, ομοιοτήτων και επαναλαμβανόμενων καταστάσεων στο χρόνο. Αν "αισθητικότητα" εννοούμε την ικανότητα να βλέπουμε, να ακούμε, να αγγίζουμε και γενικά να λαμβάνουμε κάποια πληροφορία από εξωτερικούς ερεθισμούς, τότε όπως εξήγησα, η ικανότητα αυτή κάνει την ίδια λειτουργία, **όπως η νόηση**. Δηλαδή **οι πληροφορίες που λαμβάνουμε από τα αισθητήρια όργανα είναι αποσπασματικές και αφηρημένες**, (όπως είναι οι έννοιες των λέξεων) και "καταγράφονται" στη μνήμη μας έτσι όπως μας θυμίζουν κάτι σταθερό, κάτι το ίδιο, κάτι που επαναλήφθηκε, κάτι που μας προκάλεσε ιδιαίτερα ευχάριστη ή δυσάρεστη διάθεση.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ
www.kosmologia.gr

► **ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ**. Το πλήθος των ψυχικών φαινομένων και ιδιοτήτων ξεκινούν από την ικανότητα που αποκτάει η οργανωμένη ύλη να "αφαιρεί" όλη την πραγματικότητα και να "λαμβάνει" μόνο τις επιδράσεις εκείνες που επηρεάζουν την ύπαρξή της. Το έμβιο ον, η εμφάνιση ψυχής στην οργανωμένη ύλη δημιουργούν μία νέα πραγματικότητα που δεν "υπολογίζει" ολόκληρο το Σύμπαν, και που λαμβάνει σαν πραγματικότητα μόνο όσα το "αγγίζουν"! Αυτό συνεπάγεται μεροληψία, πλάνη, έλλειψη αυτογνωσίας, δημιουργία σχετικών αξιών και εγωκεντρισμό.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ
www.kosmologia.gr

► **ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ - ΛΟΓΙΚΗ**. Το συγκεκριμένο είναι αποσπασμένο και αφαιρώντας κατά βούληση ότι δεν διευκολύνει τη σκέψη μας. Συγκεκριμένο, επειδή αφαιρούμε με ή χωρίς επίγνωση σχεδόν το σύνολο της πραγματικό-

τητας, προεξοφλώντας τι σχετίζεται πιο άμεσα και τι έμμεσα. Συνήθως η αφαίρεση δεν έχει γίνει συμβατικά ή τεχνητά για την πρόοδο της γνώσης, για ερευνητικούς σκοπούς, για λόγους απλοποίησης και προτεραιότητας. Συνήθως, δεν προέχει η γνώση αλλά οι επιδιώξεις μας με τη βοήθεια του Θεού και της τύχης και με την αυταπάτη ότι γνωρίζουμε καλά.

Αν γενικεύσουμε και συμπεριλάβουμε περισσότερα πράγματα από αυτά που έχουμε παρατηρήσει αυτό δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι αναφερόμαστε σε πράγματα που δεν μπορούν να παρατηρηθούν. Σε πολλές περιπτώσεις **δεν βγαίνουμε από το παρατηρήσιμο, βγαίνουμε από το μέχρι τώρα παρατηρημένο**. Μπορούμε να μιλάμε για κάποια εμπειρία την οποία δεν έχουμε και αυτή η δυνατότητά μας προέρχεται από την εμπειρία, με το διάμεσο ορισμένων εννοιών, οι οποίες μπορεί να προήλθαν από έναν ελάχιστο αριθμό αντιλήψεων, αλλά να αναλογούν και να βρίσκονται σε πολύ μεγαλύτερο. Την εύκολη γενίκευση μέσα από ελάχιστο ποσοστό παρατηρήσεων -για την οποία επικρίνανε τους φιλόσοφους- τώρα αναγκάζονται να κάνουν ακόμα και στο χώρο των θετικών επιστημών και ιδιαίτερα στη φυσική και στην αστροφυσική.

Η δυνατότητά μας να γνωρίζουμε την πραγματικότητα προέρχεται από αυτήν την ίδια, στην οποία είμαστε σαν ένα από τα μέρη της και η γνώση μας έχει αρχίσει -με την πρώτη αντίληψή μας- πριν αναρωτηθούμε αν την έχουμε. Μη ξεχνάμε, ο κόσμος όπου βρισκόμαστε προσφέρει τη δυνατότητα να γίνει συνοπτικά και αφηρημένα γνωστός και να περιγραφεί γενικά ακόμα και μέσα στο χώρο των επιστημών και ιδιαίτερα με την εφαρμογή των μαθηματικών. Αυτό είναι ένα δεδομένο για την επιστήμη, το οποίο υποβάθμιζαν ή το προσπερνούσαν με αδιαφορία. Δεν ζούμε με τη διστακτικότητα που θα επέβαλλε η τεράστια άγνοιά μας και αντί να βρισκόμαστε κρυμμένοι και φοβισμένοι, φθάνουμε στο άλλο άκρο να ξεπερνάμε τα όρια της βέβαιης γνώσης και εμείς να επιμένουμε και να παραμένουμε 100% βέβαιοι. Δεν είναι τυχαίο, που ο άνθρωπος μπορεί να διανοείται και να διαμορφώνει απόψεις για πράγματα που ξεπερνούν την εμπειρία του, για τα πιο μακρινά, τα πιο μεγάλα και τα πιο μικρά, για τα αόρατα και για όλο το Σύμπαν. Αντιθέτως, ήταν συνηθισμένο στον επιστημονικό χώρο να γίνονται διαπιστώσεις για μικρότερο αριθμό πραγμάτων απ' όσο μας επιτρέπεται ή ν' ανακαλύπτονται σχέσεις ανάμεσα σε πράγματα, για τα οποία είχαμε προκαταλάβει ότι δεν συνδέονται ή ότι οι σχέσεις αυτές αφορούν μόνο τα τοπικά φαινόμενα. Τα πράγματα έχουν κοινά και σταθερά στοιχεία, δεν είναι τελείως άσχετα, διαφορετικά ή απροσδιόριστα το ένα από το άλλο και συνυπάρχουν με την ύπαρξη κοινών ορίων.

► Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ. Θα ήταν παράλογο και αφύσικο εάν περιμέναμε την εξέλιξη των Επιστημών και τις επιβεβαιωμένες και ολοκληρωμένες απαντήσεις στις μεγάλες φιλοσοφικές απορίες για να αποφανθούμε εάν υπάρχει ο Θεός, σε ποιον ακριβώς Θεό πρέπει να πιστεύουμε και πως θα επιτύχουμε τους καλύτερους τρόπους συμπεριφοράς. Αυτό που δεν είναι λογικό και αντιθέτως γίνεται πολύ προκλητικό είναι η ισχυρογνωμοσύνη και η μισαλλοδοξία. Η διαστρέβλωση της Ιστορίας, η απόκρυψη των αδύνατων σημείων της θρησκείας, η επίμονη αναφορά σε αρχαίες μαρτυρίες, η τυφλή αποδοχή των πιο αμφισβητήσιμων σημείων (όπως για «υπερφυσικές» ιδιότητες), η εκμετάλλευση της υπαρξιακής ανασφάλειας, η συχνή αναφορά στη θέληση του Θεού, η προσπάθεια να αντληθεί αξιοπιστία με την επίκληση του θεανθρώπου προκαλούν τη δικαιολογημένη αντίδραση.

Μπορούμε να αμφισβητήσουμε στη θρησκεία πολλές περιγραφές και γεγονότα, τα οποία θεωρούνται ιστορικά. Να διαφωνήσουμε με πολλές βασικές απόψεις της διδασκαλίας τους. Σε πολλές περιπτώσεις να διαπιστώσουμε τον παραλογισμό τους, τα αδιέξοδά τους, τα μεγάλα κενά γνώσης και τις υπερβολές τους. Ωστόσο, θα είμαστε μονόπλευροι και άδικοι, αν δεν αναγνωρίσουμε και μία θετική συνεισφορά τους. Αυτή προέρχεται από **το φιλοσοφικό τους προσανατολισμό και από τον προβληματισμό, που δημιουργούν γύρω από τον προορισμό και το νόημα της ζωής**.

«Αν πάρουμε τις θρησκευτικές διδασκαλίες σαν μορφές της μυθολογικής φιλοσοφίας, σαν απόπειρες του εσωτερικού προσανατολισμού της ζωής και σαν αντίδραση στον εξωτερικό και αισθησιοκρατικό τρόπο θεώρησης των πραγμάτων, τότε θα αξίζουν περισσότερο την προσοχή μας και θα βρούμε έναν επαρκή λόγο για την προδρομική ύπαρξή τους».

Γνωρίζουμε πόσο δύσκολο είναι να αναγνωριστεί μία διαφορετική άποψη για το Θεό και ότι αντιθέτως, θα δημιουργεί προβλήματα μία τέτοια προσπάθεια. Αν ακόμα λάβουμε υπόψη τις απόψεις που έχουν διατυπωθεί στο χώρο της Φιλοσοφίας κατά τη μακραίωνη ιστορία της τότε θα ξεπεράσουμε το δίλημμα «θρήσκος ή άθεος». **Μπορεί οποιοσδήποτε να δηλώσει με συνέπεια άθρησκος, χωρίς αυτό να σημαίνει αθεϊσμό.**

Θα επαναλάβω κάτι παρόμοιο που έχω γράψει για τις αστρολογικές προβλέψεις: Γιατί να καταφεύγουμε σε φανταστικούς κόσμους, σε παράλογες σκέψεις και σε αρχαία γεγονότα για να πείσουμε ότι ο Θεός υπάρχει, αφού αυτό το επιχειρούν οι φιλόσοφοι με λογικές σκέψεις και αφού αυτό μπορεί να υποστηριχθεί μέσα από παρατηρήσεις και διαπιστώσεις στην κοινή εμπειρία; Καταφεύγοντας στη φαντασία και σε μαρτυρίες ίσως να ενισχύουμε τη θρησκεία που μας αρέσει και τις αγαπημένες μας παραδόσεις. Όμως έτσι προκαλούμε τη δικαιολογημένη αντίδραση των άθεων, κάνουμε τη θρησκεία πιο ευάλωτη στη λογική και πιο πειστικά τα επιχειρήματα για την απόρριψη του Θεού.

► **ΜΟΡΙΑΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΑ.** Αν η νοημοσύνη επιτυγχάνεται με εξωτερικά ερεθίσματα τότε πως γίνεται να υπάρχει η νοημοσύνη πριν από τα εξωτερικά ερεθίσματα, αφού τα τελευταία προϋποθέτουν κάτι με νοημοσύνη, έστω και περιορισμένης στην έννοια της αισθητικότητας;

Για να υπάρχουν ερεθίσματα και επιδράσεις επάνω σε ένα πράγμα, πρέπει συγχρόνως να υπάρχει και αυτό το (σταθερό) πράγμα. Όταν υπάρχει αυτό το πράγμα σαν σταθερό, τότε βρίσκεται σε περιβάλλον και συνυπάρχει με άλλα. Στην περίπτωση της ψυχής ή της νοημοσύνης, όχι μόνο υπάρχει ένα πράγμα που διατηρείται με κάποιους σταθερούς τρόπους μέσα σε ένα περιβάλλον, αλλά αυτό το πράγμα επηρεάζεται και αντιδράει σαν ολότητα, με τη συμβολή της δικής του εσωτερικής δομής και δράσης. Αυτή η δυνατότητα της δικής του συμβολής και συμμετοχής στη συμπεριφορά του και στην αντίδραση από τους εξωτερικούς ερεθισμούς πως προέκυψε; Εάν προέκυψε από τις άψυχες υλικές αλληλεπιδράσεις και τους κατάλληλους συνδυασμούς των υλικών στοιχείων, τότε πρέπει να συμπεράνουμε ότι η εμφάνιση των ιδιοτήτων της ζωής έγινε δυνατή χωρίς κανένα ερεθισμό και χωρίς εξέλιξη. **Ακόμα και η εξέλιξη άψυχων πραγμάτων, προϋποθέτει να υπάρχουν πράγματα με σταθερή δομή και με κάποια σταθερότητα στη σύνθεσή τους.**

Θα απαντούσε κάποιος, ότι από την ώρα που εμφανίστηκε η απλούστερη μορφή ζωής, έγιναν δυνατοί οι ερεθισμοί και μπόρεσε να γίνει δυνατή η εξέλιξή της. **Το πέρασμα από την ανόργανη ύλη στην απλούστερη μορφή ζωής μοιάζει αγεφύρωτο και “μαγικό” εάν περιοριστούμε στην ύπαρξη της ύλης, όπως την θεωρούσαμε με τις συνηθισμένες καταστάσεις της.** Για το “πέρασμα” από την ανόργανη ύλη στις απλούστερες μορφές ζωής, **υπάρχει ένα άλλο “πέρασμα” που πρέπει να προηγηθεί** και αυτό αποτελεί πρόβλημα στο μυαλό

του φυσικού: **Πώς από το πλήθος των υλικών αλληλεπιδράσεων και των μικρο-ποσοτήτων της ύλης μπορούν να δημιουργούνται σταθερά πράγματα, να διατηρούνται σταθεροί τρόποι σύνδεσης των υλικών στοιχείων και κατ' επέκταση πιο σύνθετα πράγματα με σταθερή δομή;** Ε, λοιπόν για πρώτη φορά νομίζω, ότι κάποιος συσχετίζει αυτά τα δύο ζητήματα για να δείξει ότι η παρουσία της ζωής, της ψυχής και της νοημοσύνης έχουν άμεση σχέση με τη σταθερότητα και με τη δυνατότητα ταυτόχρονης ή πολύ γρήγορης υλικής αλληλεπίδρασης. Και αυτά τα τελευταία σχετίζονται άμεσα με την προϋπάρχουσα σταθερότητα και αμεσότητα του αδημιούργητου Σύμπαντος και με την ενέργεια του "κενού" χώρου.

Αναρωτήθηκαν στο χώρο της σύγχρονης κοσμολογίας, πόσο ολοκληρωμένη μπορεί να είναι μία φυσική ερμηνεία του Σύμπαντος, όπως αυτή που ονειρεύονται, όταν δεν προσφέρει την ελάχιστη γνώση για να εξηγηθεί η παρουσία της ζωής μέσα στο Σύμπαν; Οι κοσμολογικές θεωρίες που έχουν διατυπωθεί με μαθηματικά και θεωρούνται οι επικρατέστερες δεν ανοίγουν κανένα δρόμο προς αυτή τη κατεύθυνση της φύσης και αυτό έπρεπε να τους προβληματίσει περισσότερο σαν φυσικούς, αντί να αφήνουν το πρόβλημα άλυτο ή προς απάντηση από τη Θεολογία. Γιατί η ζωή και η ψυχή ξεκινάνε από τις μικροσκοπικές διαστάσεις και όχι με το συνδυασμό χονδροειδών υλικών; Οι έμβιοι οργανισμοί μπορούν να είναι μικροσκοπικοί με ελάχιστη ποσότητα ύλης και οι πληροφορίες που ρυθμίζουν την ανάπτυξη των ζωντανών οργανισμών είναι κωδικοποιημένες σε μικροσκοπικές διαστάσεις και οι πιο πολύπλοκοι οργανισμοί χρειάστηκαν για να γίνουν τους πιο απλούς που είναι μικροσκοπικοί. Δεν συνδυάστηκαν βότσαλα, σκόνη ή βράχοι για να προκύψει ζωή, αλλά μόρια και άτομα. Καθόλου τυχαίο δεν είναι! Η αρχή της ζωής και του συγχρονισμού στην αλληλεπίδραση πολλών σωματιδίων επιτυγχάνονται με τους πιο γρήγορους τρόπους αλληλεπίδρασης και οι τρόποι αυτοί προϋποθέτουν την ταυτόχρονη παρουσία του 100% ολοκληρωμένου Σύμπαντος, που σε εμάς φαίνεται σαν απουσία του κενού χώρου... Σημειώστε, η υλική αλληλεπίδραση μπορεί να γίνεται με πιο γρήγορο τρόπο στις μικρότερες αποστάσεις και μέσω πεδίων.

Αν καταλάβουμε ότι η φυσική ερμηνεία του Τελειωμένου Χρόνου δέχεται την υλιστική αντίληψη των πραγμάτων και αποκλείει την ύπαρξη άυλων οντοτήτων (όπως έχω αναφερθεί σε άλλες σελίδες) τότε θα έχουμε καταλάβει σωστά τη θέση απέναντι στο θέμα της ψυχής. Θα δεχτούμε όσα γνωρίζουμε από τις επιστήμες και όχι από τις φήμες και τις αρχαίες δοξασίες... **Η διαφορά στη νέα φυσική ερμηνεία είναι**, ότι τα υλικά δομικά στοιχεία που αποτελούν τα πράγματα (έμβια και νεκρά) δεν θα μπορούσαν να έχουν σταθερή δομή, να συνδυαστούν με

σταθερούς τρόπους και να συγχρονιστούν, εάν αυτά δεν ήταν ταχύτατες μεταβολές στην κοινή ενέργεια του "κενού" χώρου. Και ο "κενός" χώρος οφείλεται στο απίστευτο και δυσνόητο γεγονός -αλλά μπορεί να αποδειχτεί μαθηματικά- ότι το Σύμπαν είναι πλήρες 100% και πάντοτε το ίδιο! Αυτή είναι η διαφορά της νέας ιδέας για την ύλη από τις υλιστικές αντιλήψεις που είναι γνωστές. Δεχόμαστε τις υλιστικές αντιλήψεις για όσα γίνονται με την ύλη και μετά την ύλη, όμως αυτές οι αντιλήψεις, **δεν έχουν προχωρήσει να απαντήσουν τι γίνεται και αρχίζει να υπάρχει η ύλη, πως διατηρείται η δομή της και πως επιτυγχάνεται ο συγχρονισμός στις αλληλεπιδράσεις των μικροσκοπικών σωματιδίων...** Εκεί την έχουν "σκοντάψει" και περιέχουν τη μισή αλήθεια και αφήνουν ανεξήγητο το ξεκίνημα της ζωής από τα νεκρά σωματίδια...

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr
© 2009

► **ΘΕΟΛΟΓΙΑ - ΘΡΗΣΚΕΙΑ.** Υπάρχει, λοιπόν, Θεός, πως, που και ποιος είναι; Από τα πιο μεγάλα και πολυσυζητημένα ερωτήματα επί πολλές χιλιετίες, από φιλόσοφους και από αγράμματους ανθρώπους. Η σπουδαιότητά του παρασέρνει σε τυφλές απαντήσεις, σε προκαταλήψεις, σε κοινωνικά φαινόμενα. Ο Θεός είναι η Αμεσότητα στην Ύπαρξη του Κοινού Συνόλου της υλικής πραγματικότητας στο σύνολο του Χρόνου. Είναι η συνολική και κοινή Ενέργεια, η οποία σχετικά έμμεσα-εξωτερικά αποτελεί την αρχή για την ύπαρξη όλων των επιμέρους πραγμάτων, μέσα από τις έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις στις μικρότερες χρονικές στιγμές. Ο Θεός είναι η κοινή πραγματικότητα, η οποία υπάρχει άμεσα, εσωτερικά, αυτο-προσδιορισμένα και όχι προσδιορισμένη από έξω ούτε με έμμεσο τρόπο. Η αυτοτέλεια και η αμεσότητα του Σύμπαντος σχετίζονται με την ταυτόχρονη παρουσία του προς τα επιμέρους πράγματα, με την εσωτερικότητα και τη διανοητική αυτενέργεια. **Η ύπαρξη του Θεού αποδεικνύεται μόνο μετά από την εξήγηση για την εσωτερικότητα στο υλικό Σύμπαν. Και η εσωτερικότητα στο υλικό Σύμπαν δεν μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που πλησιάζουν οι λέξεις "άμεσο, ταυτόχρονο και αυτοτελές Σύμπαν".**

Το Σύμπαν είναι αυτοτελές και υπάρχει σαν **κοινό σύνολο για όλα τα επιμέρους πράγματα** ενώ το ίδιο δεν έχει δημιουργηθεί από κάτι άλλο **ούτε με τη μεσολάβηση εξωτερικών πραγμάτων.** Πολλοί στοχαστές και φιλόσοφοι επικαλούνται αυτή την άποψη του αυτοτελούς Σύμπαντος για να απομακρύνουν το ρόλο του Θεού, αντιθέτως από εδώ και όπως το σκέφθηκε ο Σπινόζα. Ένα Σύμπαν το οποίο είναι αδημιούργητο και υπάρχει ταυτόχρονα προς τον εαυτό του, ένα τέτοιο Σύμπαν που υπάρχει χωρίς ενδιάμεσες φάσεις, χωρίς τη μεσολάβηση

άλλων πραγμάτων, χωρίς να βρίσκεται σε περιβάλλον (δηλαδή που υπάρχει άμεσα), ένα τέτοιο Σύμπαν στο οποίο δεν γίνεται τίποτε που δεν είχε ξαναγίνει και παραμένει το ίδιο στο σύνολο των μεταβολών του, ένα τέτοιο Σύμπαν **είναι ενεργό με κάποιο άλλο τρόπο**. Τα "πράγματα" και οι εξελίξεις στο εσωτερικό του υπάρχουν σαν διανοητικές πράξεις του και **όχι μόνο σαν εξωτερικά υλικά φαινόμενα που συναντήθηκαν και συνδυάστηκαν τυχαία**. Τα πράγματα και οι εξελίξεις στο εσωτερικό του υπάρχουν και γίνονται όχι μόνο με τις εξωτερικές επιδράσεις των άλλων υλικών πραγμάτων με τα οποία συνδέονται, αλλά και **με τις "προδιαγραφές" που έχει όλο το Σύμπαν σαν ά-μεσο** (και με την κυματική ενέργεια του οποίου συνδέονται άμεσα τα υλικά πράγματα). Σε ένα τέτοιο ά-μεσο και ταυτόχρονο Σύμπαν γίνονται νοητικές πράξεις ή σκέψεις που στα μάτια μας έμμεσα και εξωτερικά φαίνονται σαν υλικές μεταβολές. Εάν αποδείξουμε ότι η εμφάνιση του εσωτερικού φαινομένου που υποδηλώνουμε με τη βολική χρήση της λέξης "ψυχή" σχετίζεται με την παρουσία μιας ταυτόχρονης ενέργειας του Σύμπαντος, τότε θα φθάσουμε πολύ κοντά στο ρόλο του Θεού.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ
www.kosmologia.gr

► **ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ**. Η σημαία, ο εθνικός ύμνος, το θρησκευτικό δόγμα, η μορφή της εξουσίας, η αυτοκρατορία, οι συσχετισμοί των δυνάμεων, το τεχνολογικό επίτευγμα, οι θεσμοί, τα έθιμα, οι εορτές **όλα θα αλλάξουν και θα ξεπεραστούν!** Αυτό μπορεί να καθυστερήσει, μπορεί να γίνει αθόρυβα ή να χυθεί πολύ αίμα, όμως δεν μπορεί να μη συμβεί. Όσα είχαμε συνηθίσει επί σειρά ετών και τα θεωρούσαμε αναλλοίωτα, έρχεται κάποια μέρα και ανατρέπονται. Μερικές φορές με εύκολο και ήσυχο τρόπο, ενώ κάποτε δεν μπορούσε να το επιτύχει κανένας με τις μεγάλες του προσπάθειες. Έως τότε, δεν μπορούσαμε να φανταστούμε πως θα συμβεί αυτό, υπολογίζαμε μόνο τις παρούσες συνθήκες και αποκλείαμε την ανατροπή.

► **ΗΘΙΚΗ - ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ - ΘΕΟΛΟΓΙΑ**. Είναι μία μονόπλευρη και αποσπασματική παρατήρηση και θεμελιωμένη σε προσωπικές εντυπώσεις, ότι η νοημοσύνη χρειάζεται μόνο για να αναπαριστά τα εξωτερικά πράγματα και για να λειτουργεί με τα εξωτερικά ερεθίσματα. **Η ανόργανη ύλη "δεν είχε καμία ανάγκη" και δεν χρειαζόταν να αποκτήσει νοημοσύνη για να διατηρηθεί**, να προσαρμοστεί και να συνδυαστεί πιο πολύπλοκα. Η άποψη αυτή περιέχει και μία μονόπλευρη εκτίμηση του ρόλου της νόησης και της ψυχής μέσα στον κόσμο. Στο χώρο της επιστήμης παραβλέπουν -όπως και οι περισσότεροι άνθρωποι που

είναι παρασυρμένοι από τις επιδιώξεις τους- ότι **η νόηση και η ψυχή από μόνα τους είναι άμεσα (και από πριν) δοσμένα στον εαυτό τους** -όπως το Σύμπαν- ανεξαρτήτως της εξωτερικής δράσης και της επαφής με τα εξωτερικά πράγματα. Οι έμβιες υπάρξεις απολαμβάνουν ευχάριστα τη σταθερότητά τους, την επιδιώκουν και συμπεριφέρονται σαν το επίκεντρο του περιβάλλοντος, το οποίο χρειάζονται όχι για την εξέλιξή τους, αλλά **για τη διατήρησή τους και για την απόλαυσή τους**. Ο λόγος για τον οποίο η έμβια ύπαρξη ενεργεί εξωτερικά είναι για να εξασφαλίσει τη σταθερότητα της απόλαυσής της και για να ολοκληρώσει την ευχαρίστησή της όπως την αντιλαμβάνεται. Για τους χωροχρονικά περιορισμένους οργανισμούς το περιβάλλον είναι αυτό που ερεθίζει τις αισθήσεις τους και προκαλεί άμεσες αντιδράσεις στη συμπεριφορά τους. Το υπόλοιπο σύμπαν είναι ανύπαρκτο σε σχέση με το βιολογικό οργανισμό τους και έχει “αντικατασταθεί” από τη δική τους παρουσία. Σε σημείο όπου ο άνθρωπος επιδιώκει να προσαρμόσει το περιβάλλον -υλικό και βιολογικό- στις απαιτήσεις και στις επιδιώξεις του, “ερεθισμένος” μονίμως από τις διανοητικές πράξεις του. Όμως το περιβάλλον ...εμποδίζει αυτή την εγωκεντρική αντίληψη του κόσμου, αφού **η ψυχή της περιορισμένης έμβιας ύπαρξης δεν είναι η ολοκληρωμένη εσωτερική ύπαρξη του Θεού** και η πλήρης απόλαυσή της δεν μπορεί να αντληθεί από τον εξωτερικό κόσμο.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ
www.kosmologia.gr

► **Τελικά για ποιο σκοπό υπάρχουν τα πράγματα και ο άνθρωπος;** Ίσως δεν υπάρχει άλλο ζήτημα, για το οποίο να έχουν γραφθεί τόσα πολλά.

Το Σύμπαν δεν είναι μια αιώνια ατέλεια της ανυπαρξίας. Η ύπαρξη όλων των επιμέρους πραγμάτων είναι εκ των προτέρων αιτιολογημένη επαρκώς από το Κοινό Σύνολό τους. Ο επαρκής σκοπός τους είναι ανέκαθεν επιτελεσμένος. Σαν μέρη μέσα στο χρόνο πραγματοποιούν διάφορες δυνατότητες και όσα διαθέτουν νόηση μπορούν να προκαθορίζουν αποτελέσματα-σκοπούς. Αυτό είναι το σχετικό νόημα της εξωτερικής ύπαρξής τους. **Τα πράγματα στην ουσία είναι ο ίδιος ο Θεός σαν ατελής μέσα στο χρόνο και στο χώρο** και γίνονται με τη σταθερή παρουσία του ολοκληρωμένου Σύμπαντος, που συμμετέχει σαν το Κοινό και σταθερό Σύνολο **με το βασικό γνώρισμα της έννοιας. Τα πράγματα δε δημιουργούνται και δε συνδέονται με απομονωμένες σχέσεις φυσικής, χημείας, αστρονομίας, οικονομίας, γενικά των εξειδικευμένων επιστημών.** Τα ίδια τα πράγματα είναι μερικές αιτίες, γιατί η ύπαρξή τους είναι σαν ένα μέρος μίας και της ίδιας αυτο-προσδιορισμένης ποιότητας. Δεν υπάρχουν μόνο σαν

εξωτερικά, χωρίς δική τους δραστηριότητα και δεν προσδιορίζονται μόνο έμμεσα ή απ' έξω τους. Τα επιμέρους πράγματα υπάρχουν σχετικά εμμέσως και εξωτερικά (και υλικά) τη στιγμή που το αμετάβλητο Σύμπαν Υπάρχει ταυτοχρόνως (και άμεσα) με αυτά. Ε, λοιπόν, δε φαίνεται πως, αλλά οι παραπάνω λίγες σειρές σχεδόν έχουν αποκαλύψει την ύπαρξη του Θεού με απίστευτο ορθολογικό τρόπο!

Ο Θεός είναι ο κοινός και αυτοτελής Εαυτός μας, ο οποίος εμείς σχετικά έμμεσα δεν είμαστε και γι' αυτό δεν έχουμε τέλεια αυτογνωσία ούτε τέλεια άγνοια. Αντίστροφα, εμείς είμαστε ο ατελής και περιορισμένος Θεός στις συγκεκριμένες συνθήκες του τόπου και του χρόνου.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ
www.kosmologia.gr

► **ΤΟ "ΠΡΟΒΛΗΜΑ" ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.** Η Συμπαντική Ποιότητα δε θα μπορούσε να είναι σταθεροποιημένη, αν κάποια από τα λεγόμενα μέρη της είχαν μία ατελείωτα εξελισσόμενη ποιότητα ή απεριόριστες δυνατότητες. Ο θάνατος των έμβιων υπάρξεων συνδέεται με τη γενική αρχή της διατήρησης της ενέργειας. Μιλώντας ειδικότερα για τον άνθρωπο και τα άλλα έμβια πράγματα, την παύση της ύπαρξης την ονομάζουμε θάνατο. Αυτή η παύση της ύπαρξης δεν μπορεί να είναι παντοτινή, για τον ίδιο λόγο που πρέπει να γίνεται. Η προηγούμενη ζωή μας δε συνεχίζεται από την επόμενη με κανέναν τρόπο, παρά μόνο επαναλαμβάνεται σε σχέση με τα πράγματα που υπάρχουν σε μικρότερες στιγμές από τη συμπαντική στιγμή. Εξάλλου, **αυτοί που θα ήμασταν και όσα θα κάναμε σε άλλο χρόνο και τόπο ή υπό διαφορετικούς όρους, είναι οι άλλοι.** Το φαινόμενο του θανάτου θα κατανοηθεί πλήρως στο χώρο της επιστήμης, διότι σχετίζεται με το πως η ενέργεια μεταβιβάζεται και ανταλλάσσεται μεταξύ των υλικών φορέων που συγκροτούν το βιολογικό οργανισμό, με την αρχή διατήρησης της ενέργειας, με τα χρονικά διαστήματα που η ποσότητα της ενέργειας ανακυκλώνεται και με τις περιόδους, που υποδιαιρείται η Συμπαντική Περίοδος.

► **Υπάρχει εξελιγμένη ζωή πέρα από τον πλανήτη μας ή εξωγήινος πολιτισμός;** Το ερώτημα αυτό είναι λογικό και δεν «απαιτεί» καμία φανταστική ιστορία για να τεθεί. Ρωτάμε πολύ απλά, εάν οι προϋποθέσεις για να εμφανιστεί η ζωή βρίσκονται μόνο εδώ στη Γη ή σε περισσότερες περιοχές του Σύμπαντος. Ενός απέραντου Σύμπαντος, το οποίο περιλαμβάνει απίστευτο αριθμό άστρων και γαλαξιών σαν το δικό μας, όπως δείχνουν τα σύγχρονα επιστημονικά όργανα.

Η καλύτερη απάντηση θα ήταν βέβαια, να ανιχνευθεί η ύπαρξη εξωγήινης ζωής με τα επιστημονικά μέσα τα οποία διαθέτουμε. Είναι γνωστό, ότι απλούστερες μορφές ζωής, σε μικροσκοπικό επίπεδο, έχουν αναγνωρισθεί σε εξωγήινης προέλευσης πετρώματα. Εμείς δεν ρωτάμε για τέτοιες μορφές ζωής, αλλά για πιο εξελιγμένες και με ακόμα πιο μεγάλο ενδιαφέρον για την ύπαρξη εξωγήινου πολιτισμού. Τα τεχνολογικά μέσα τα οποία διαθέτουμε σήμερα είναι εκπληκτικά, όμως δυστυχώς δεν έχουν αποδειχθεί αποτελεσματικά σε αυτή την πολύ ενδιαφέρουσα αναζήτηση. Μπορεί να είναι αδύνατο να γνωρίσουμε το πότε και που ακριβώς θα υπάρξει ή θα γίνει κάτι, όμως μπορεί να είναι πολύ εύκολο να συμπεράνουμε γενικά ότι αυτό το κάτι θα υπάρξει και θα γίνει κάποτε και κάπου (π.χ. ένας σεισμός). Τέτοια είναι και η δυσκολία του ζητήματος για πιο εξελιγμένες μορφές ζωής σε άλλους πλανήτες. Η απουσία συνεπειών της ύπαρξής τους δεν οφείλεται στη μοναδικότητα ή στη σπανιότητα του φαινομένου ή στην πολύπλοκη διαδικασία με την οποία δημιουργείται η ζωή, αλλά αποκλειστικά και μόνο στο χρονικό διάστημα που χρειάζεται μέχρι να φτάσουν οι συνέπειες στα όρια της παρατήρησής μας. **ΒΛΕΠΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ... >>>**

► **ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ - ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ.** Μία από τις πιο αφάνταστες και απίστευτες αλλαγές που θα προκαλέσουν στην κοινωνία οι νέες απόψεις για τον κόσμο και τη ζωή θα γίνει αισθητή από τη στροφή 180 μοιρών στην ανθρώπινη συμπεριφορά. **Σε αντίθεση με την φυσιολογική άποψη που κυριαρχεί σήμερα σε όλους τους ανθρώπους και σε αντίθεση με τις απόψεις της ψυχολογίας,** οι άνθρωποι θα ανακαλύψουν τα οφέλη και τα πλεονεκτήματα -τόσο στην προσωπική ζωή όσο και για την κοινωνική συμβίωση- της συγκρατημένης εξωτερικής συμπεριφοράς και του εσωστρεφικού τρόπου ζωής. Η φιλοσοφία που θα κυριαρχεί και θα εφαρμόζουν οι άνθρωποι θα συνοψίζεται **ΣΥΛΛΟΓΙΣΟΥ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΠΡΑΞΕ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΝΤΟΝΑ ΜΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ, ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ, ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΜΕΣΩ ΣΥΣΚΕΥΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ,** χωρίς να χρειαστεί να σπαταλήσεις **ενέργεια,** χρήμα και να εφαρμόσεις δυνάμεις. Αυτό ακούγεται σαν διαστροφή της ανθρώπινης φύσης και σαν ψυχική αρρώστια, διότι υπήρξε από τις πιο επιπόλαιες απόψεις που έγιναν αποδεκτές δογματικά, όπως οι θρησκευτικές διδασκαλίες, όπως η άποψη για την απειρότητα του Σύμπαντος και άλλες προκαταλήψεις. Ακούγεται σαν διαστροφή της φυσικής ανθρώπινης συμπεριφοράς, διότι ακόμα δεν έχει κατανοηθεί ότι ο άνθρωπος όπως τον γνωρίζουμε στην ψυχολογία και η συμπεριφορά του είναι διαμορφωμένα με τεράστια άγνοια, με διαστρεβλωμένη άποψη και εκτίμηση των πραγμάτων,

και η εξωτερική συμπεριφορά συνδέεται με τα κενά της γνώσης και με επιθυμίες που γεννιούνται από ανόητες ιδέες και σκέψεις, πέρα από τις φυσικές ανάγκες του. Ο εσωτερικός προσανατολισμός και ο αυτοπεριορισμός της εξωτερικής δραστηριότητας έχει επιστημονική και ηθική βάση. Ο ρόλος της γνώσης, της άγνοιας και της σκέψης για την ανθρώπινη συμπεριφορά, για την εμπειρία και το νόημα της ζωής θα είναι ο ένας πυλώνας στον ερευνητικό χώρο της επιστήμης, ο οποίος θα ενισχύει αυτή την νέα κοσμοθεώρηση. Ο άλλος πυλώνας θα προέρχεται από την κοσμολογία και την **πληρέστερη γνώση για τον ρόλο του Κοινού Συνόλου στα επιμέρους πράγματα, που θα προέλθει πιο συγκεκριμένα από την άμεση σχέση του "κενού" χώρου με τη δομή της ύλης.** Η παρουσία των αισθήσεων θα κατανοηθεί και θα ερμηνευτεί πλήρως σαν κατάσταση και συμπεριφορά της προηγούμενης νόησης με εξωτερικά ερεθίσματα. Θα φαίνεται απίστευτη ανοησία του παρελθόντος, να χρησιμοποιούν επί αιώνες την έννοια της αίσθησης με μυστικισμό και με παραπομπή στην άγνωστη αρχή της ζωής και στο "μυστήριο" της ψυχής.

► ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ - ΘΕΟΛΟΓΙΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ. Σχεδόν όλες οι δραστηριότητές μας σε κάθε στιγμή -ακόμα και οι διαθέσεις μας- δημιουργούνται και **επηρεάζονται περισσότερο από τη διατηρημένη γνώση μας** και τις παρατηρήσεις, που κάνουμε στην εμπειρία μας, **παρά από εκείνα που αντιλαμβανόμαστε πραγματικά έξω μας.** Οι παρατηρήσεις και οι διαπιστώσεις που κάνουμε στις αντιλήψεις μας, οι απόψεις που διαμορφώνουμε για τη ζωή και τον κόσμο, οι θεωρητικές αναζητήσεις μας, η γνώση των δυνατοτήτων μας και της άγνοιάς μας, οι λανθασμένες απόψεις και η αβεβαιότητά μας, το πού στρέφεται η προσοχή μας και ποια εμπειρία διαμορφώνουμε, όλα αυτά δεν επηρεάζουν μόνο την ποιότητα της διάνοιας. Προκαλούν συνέπειες στην ευρύτερη συμπεριφορά μας, στις αντιδράσεις μας και στην πορεία της ζωής. Συνηθίζουμε να θεωρούμε «γνώση» μόνο όσα μπορούμε να διατυπώσουμε, να θυμηθούμε και να υπολογίσουμε αμέσως. Όμως, η γνώση δεν λείπει ποτέ από το κεφάλι μας. Με αυτήν επεξεργαζόμαστε διαρκώς την εμπειρία μας, τα δεδομένα των αισθήσεων και ρυθμίζουμε όλη τη συμπεριφορά μας. Μέσα σε έναν κόσμο, τον οποίο ποτέ δε γνωρίζουμε καλά, με όλες τις λεπτομέρειες και τις δυνατότητες.

Η διάνοια σχετίζεται άμεσα με όλες τις γνωστικές δραστηριότητες από την αρχή τους με την πρώτη αίσθηση και είναι **η ουσία της ζωής,** ο λεγόμενος εσωτερικός κόσμος. Δεν έχει σπουδαιότερη δυνατότητα από το να γνωρίζει, να διατηρεί τον εαυτό της σαν αυτοσκοπό και να διαμορφώνει με άμεσο τρόπο την αυτο-

γνωσία της. Η αυτογνωσία είναι το νόημα της ευτυχίας, η ουσία της λογικής και ο σκοπός της ηθικής. Μόνο η αυτογνωσία και η επίγνωση της πραγματικότητας μπορεί να αιτιολογήσει επαρκώς την αυτοσυντήρηση. Αντιθέτως, ο εγωκεντρισμός και η αυταπάτη είναι από μόνα τους, χωρίς καμιά πράξη, η πιο μεγάλη καταστροφή και σχετίζονται άμεσα με την παράδοση στην τύχη. Ζωή χωρίς διανοητική δραστηριότητα είναι ανύπαρκτη και χωρίς διαμόρφωση αυτογνωσίας ήταν, είναι και θα είναι για πάντα και παντού μέσα στο Σύμπαν ανεπαρκώς αξιοποιημένη και παρασυρμένη, με όποια δυνατότητα και αν τη φανταστούμε. **Η εξωτερική δράση που τροφοδοτεί η ελλιπής γνώση** των πραγμάτων, οι προσδοκίες λόγω άγνοιας, η ανάγκη λόγω ανασφάλειας και διαστρεβλωμένης αντίληψης για τη δύναμη, η εξωτερική αυτή δράση προκαλεί αναπόφευκτα παρενέργειες στην προσωπική και στην κοινωνική ζωή.

Κανένα λογικό πλάσμα οπουδήποτε μέσα στο Σύμπαν δεν μπορεί να είναι σταθερά "καλό" όταν **η ψυχολογία του και η συμπεριφορά του ρυθμίζονται από μεροληπτικές και επιπόλαιες σκέψεις**. Έπειτα, ο "προσγειωμένος και ώριμος" άνθρωπος **δεν είναι τόσο κοντά στην πραγματικότητα όσο νομίζει ότι γνωρίζει και αντιλαμβάνεται**. Εκλαμβάνει σαν πιο κοντινή πραγματικότητα τις περιστασιακές καταστάσεις και σχέσεις στην προσπάθειά του να επιβιώσει και να μεταδώσει τις αξίες του. **ΚΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΔΡΑΣΗ ΜΕ ΠΡΟΣΔΟΚΟΜΕΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ**. Το ολοκληρωμένο Σύμπαν για τα επιμέρους πράγματα και για τους ζωντανούς οργανισμούς **ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ**. Η μόνη πραγματικότητα που τους απομένει είναι η δική τους σχετική και περαστική ύπαρξη και το κοινό περιβάλλον που γίνεται αντιληπτό. Τα έμφυχα πλάσματα "μεθυσμένα" από την απόλαυση της ζωής, ενεργούν παρασυρμένα από τις εξωτερικές δυνατότητές τους και αντιδρούν στις αποσταθεροποιητικές επιδράσεις. Ο άνθρωπος με τη μεροληπτική λογική του υποβαθμίζει το ρόλο της σκέψης στη ζωή, υπερεκτιμάει τις ικανότητές του και υπερβάλλει στις επιδιώξεις του. Είναι φυσιολογικό, ένα σκεπτόμενο ζώο να επικεντρώνει την προσοχή και τη σκέψη του στα αισθητά πράγματα και να επιδιώκει την εξασφάλισή του. Όμως το φυσιολογικό δεν ενισχύει τη φιλοσοφία του, την εγωκεντρική λογική του, τις σχετικές αξίες του και την ανωτερότητά του. **Η εμπειρία**, η λογική σκέψη και η φυσιολογική κατάσταση της "προσγειωμένης ζωής" επιβεβαιώνει την ατέλειά του ανθρώπου, την άγνοιά του, το αδιέξοδό του, τη μικρότητά του, τη διαστρεβλωμένη άποψη του για τον κόσμο, **ΤΗΝ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ** και την αρχέγονη πίστη των φιλοσόφων για τη **σύγκρουση του ανθρώπου με το Θεό και σε τελική ανάλυση με τον εαυτό του**.

Ο προσανατολισμός και ο σκοπός της ύπαρξης είναι παντού και πάντοτε εσω-

τερικός, είναι η αμεσότητα και η σταθερότητα της ύπαρξης. Ωστόσο η έλλειψη αυτοτέλειας εξαναγκάζει την έμβια ύπαρξη να πραγματοποιήσει το σκοπό της **με έμμεσους-εξωτερικούς τρόπους για σχετικές εξωτερικές αξίες**. Περιορισμός, έλλειψη αυτοτέλειας και επαρκούς γνώσης σημαίνει εξαναγκασμός σε δραστηριότητες με άγνοια, γνωστικός περιορισμός της διάνοιας, εσωτερικός αποπροσανατολισμός, τυχαία εμπειρία, απροσεξία, εγωκεντρικές δραστηριότητες και παρασυρμένη συμπεριφορά.

Σε τελική ανάλυση, μπορούμε να πούμε ότι όλοι αναζητούν και δε θέλουν τίποτε άλλο εκτός από την αυτογνωσία (ή το Θεό), τη βεβαιότητα και τη σταθερότητα της αυτοτελούς ύπαρξης, γιατί η εξωτερική δραστηριότητα είναι ταυτοχρόνως εσω-διανοητική και χωρίς την τελευταία η πρώτη είναι άσκοπη, χωρίς προοπτική και εξέλιξη. Θεός είναι αυτός ο οποίος δεν χρειάζεται να πράξει τίποτα και όχι αυτός που ανάποδα αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι, να έχει εξωτερικές και μεγάλες δυνατότητες. Η "τελειότητα" δεν χρειάστηκε χρόνο για να γίνει ούτε απίθανες εξελίξεις για να αποκτηθεί και η ίδια δεν εξελίσσεται. Το "ατελές" υπάρχει σχετικά σαν απώλεια της προϋπάρχουσας τελειότητας...

Η πολλή γνώση για τα υλικά πράγματα δεν μας άφησε να αναρωτηθούμε ή να σκεφτούμε για την πραγματική και όχι για την περιστασιακή ουσία των πραγμάτων. Αντιθέτως, μας καλλιέργησε μία μονόπλευρη υλιστική αντίληψη για την πραγματικότητα στην εξωτερική πλευρά της και η συνήθεια μας έκανε να αμφισβητούμε εύκολα τις σκέψεις, που δεν κατανοούμε πως εναρμονίζονται με τον αισθητό και συγκεκριμένο υλικό κόσμο μας.

© Κ. Γ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΑΚΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ
E-MAIL: filosofiagr@yahoo.gr
WEB SITE : www.kosmologia.gr

Το μεγάλο αίνιγμα της Δημιουργίας ανήκει στο "χρονοντούλαπο" της Ιστορίας, όπως θα μπουν εκεί όλες οι διαδεδομένες (κυρίως θρησκευτικές, πολιτικές, κοινωνιολογικές, ψυχολογικές) απόψεις που αγνοούσαν ή δεν υπολόγιζαν τις ενδεχόμενες λύσεις αυτού του μεγάλου αινίγματος. Το ιστορικό αυτής της λύσης θα προκαλέσει εντύπωση και πολλά ερωτηματικά για την ανθρώπινη νοημοσύνη, τη διαιώνιση μεγάλων λαθών και για το ρόλο της γνώσης στις ικανότητες του ανθρώπου.

"Δεν είναι τα εξωτερικά υλικά πράγματα τα οποία με την κίνηση, με το πλησίασμα, την απομάκρυνση, την ένωση και το διαχωρισμό τους αυτά επιτυγχάνουν ένα ισορροπημένο σύνολο και τη διατήρηση της νομοτέλειας. Αντιθέτως, προϋπάρχει το ολοκληρωμένο σύνολο..."

► **Σύμπαν** : Το κοινό σύνολο όλων των πραγμάτων από όλους τους χρόνους και ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟ την ίδια στιγμή που παραμένει ελλειπές και σε εξέλιξη για τα επιμέρους υλικά πράγματα.

► **Χώρος** : Η πεπερασμένη ποσότητα ενέργειας του ολοκληρωμένου Σύμπαντος, η οποία παραμένει σχετικά ανενεργή, σε ρόλο κοινού φορέα της ενέργειας για τη διατήρηση της δομής της ύλης και για την παρουσία όλων των υλικών πραγμάτων. Ο χώρος "βράζει ηλεκτρομαγνητικά" από τα κύματα τα οποία "κοχλάζουν" μεταξύ 10^{20} - 10^{42} Hz.

► **Ύλη** : Τα στιγμιαία σημεία συγκέντρωσης και απώλειας της ενέργειας που προκαλούνται από τη μεταβίβασή της ενέργειας κατά κύματα στα ελάχιστα χρονικά διαστήματα της σχετικής, έμμεσης και εξωτερικής παρουσίας του ολοκληρωμένου Σύμπαντος. Το ολοκληρωμένο και σταθερό Σύμπαν στην αρχή δημιουργίας του από την ενέργεια του "κενού" χώρου. Στοιχειώδεις ποσότητες ενέργειας που διατηρούνται από την περιοδική μεταβολή και ανταλλαγή της ενέργειας που μεταβιβάζει κυματικά ο "κενός" χώρος.

► **Κύμα** : Κύμα είναι η συσσώρευση (ή η ελάττωση) της ενέργειας κατά τη διατάραξη ενός μέσου όπου βρίσκεται σε μία σταθερή κατάσταση και έχει την τάση να επανέλθει στην αρχική κατάσταση ισορροπίας. Είναι το φαινόμενο της κίνησης που γίνεται όχι ανεμπόδιστα, αλλά ακριβώς αντίθετα επειδή εμποδίζεται να γίνει και αυτή είναι η κίνηση με κύματα.

► **Φως - ηλεκτρομαγνητικά κύματα** : Ελάχιστες διακυμάνσεις στη σταθερή ποσότητα ενέργειας του "κενού" χώρου και επαναφορά στην αρχική σταθερο-

πονημένη κατάσταση του, στα πιο μικρά χρονικά διαστήματα. Η συχνότητα συμπίπτει με το ρυθμό στον οποίο αποκτιέται και ελαττώνεται η μέγιστη ταχύτητά τους, η οποία είναι πάντα η ίδια. Αυτή η ερμηνεία επιτυγχάνει την ενοποίηση του γνωστού μακροσκοπικού φαινομένου της επιτάχυνσης/επιβράδυνσης ενός σώματος με τη μεταβολή της συχνότητας των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων, που στο μικροσκοπικό κόσμο εμφανίζεται με τα φαινόμενα του ηλεκτρικού και του μαγνητικού πεδίου. Η ταχύτητα τους είναι πάντοτε η μέγιστη $v_{max} = a \cdot t$, όμως αυτή η ταχύτητα αποκτιέται σε ένα μικρό ή σε ένα μεγαλύτερο χρονικό διάστημα και το φαινόμενο επαναλαμβάνεται.

► **Αδράνεια** : Η αδράνεια είναι γενικότερα ένα φαινόμενο που ξεκινάει από το φαινόμενο της κίνησης και δεν λείπει ποτέ από τη φύση. Γενικότερα είναι η ιδιότητα της κίνησης, η οποία εκφράζει το χρόνο καθυστέρησης στη μεταβολή της ταχύτητας ή το χρόνο μέχρι να επανέλθει η κίνηση στην προηγούμενη σταθερή της ταχύτητα. Κατ' επέκταση (από την παρατήρηση της μεταβολής στην κίνηση και στην ταχύτητα των σωμάτων), η ιδιότητα των σωμάτων να διατηρούν τη σταθερή κινητική τους κατάσταση, να αντιδρούν στις επιδράσεις και να προβάλλουν αντίσταση στη μεταβολή της κίνησής τους. Γενικότερα, όμως, μπορεί να συμπεριληφθεί και η έννοια της καθυστέρησης στο χρόνο που μεταβάλλεται οποιαδήποτε κίνηση μέχρι να σταθεροποιηθεί (δηλαδή το χρονικό διάστημα στο οποίο η ταχύτητα μεταβάλλεται, η φάση της επιτάχυνσης ή της επιβράδυνσης).

► **Μάζα** : Με την ευρύτερη έννοια του όρου, η μάζα είναι το μέτρο της αδράνειας ή της αντίστασης ή της καθυστέρησης στη μεταβολή της κίνησης και εκφράζει κάθε φαινόμενο επιτάχυνσης ή επιβράδυνσης. Με τη συνηθισμένη έννοια του όρου της μάζας, περιλαμβάνουμε μόνο τα φαινόμενα επιβράδυνσης ή επιτάχυνσης τα οποία προκαλούνται με την παρουσία ενός απτού σώματος. Κάθε μεταβολή ταχύτητας είναι μία σχέση επιτάχυνσης ή επιβράδυνσης και μπορεί να της αποδοθεί μία δύναμη που προκαλεί ή συντηρεί τη μεταβολή.

Η παρουσία της μάζας προϋπάρχει μέσα στο γενικότερο φαινόμενο της μεταβολής της κίνησης. *"Επειδή, με τη δράση μιας σταθερής δύναμης, η ταχύτητα αυξάνει ανάλογα με το χρόνο, η μάζα εκφράζει τη σχέση του χρόνου που απαιτείται για να επιταχυνθεί ένα αδρανές σώμα στην ταχύτητα αυτή"*. Με άλλα λόγια, αν ο χρόνος και η δύναμη δεν μπορούν να αυξάνουν ατελείωτα, τότε ο χρόνος που χρειάζεται για να επιτευχθεί η μέγιστη ταχύτητα δεν είναι άπειρος και στο μέγιστο χρόνο θα αναλογεί μία μέγιστη μάζα. Στον ελάχιστο χρόνο θα αναλογεί μία ελάχιστη ποσότητα μάζας. Το όριο μίας ανώτερης ταχύτητας, αυτό από μόνο του επιβάλλει όριο στη μέγιστη επιτάχυνση a , στη αύξηση της δύναμης F και τελικά στην ποσότητα της μάζας που μπορεί να επιταχυνθεί. Αφού η ταχύτητα

του φωτός μπορεί να αποκτιέται με γρήγορο ή αργό ρυθμό χωρίς ποτέ να ξεπερνιέται, προκύπτει ότι η επιτάχυνση δεν μπορεί να αυξάνει για άπειρο χρονικό διάστημα αλλά μέχρι το χρονικό διάστημα που η ταχύτητα γίνεται c (σύμφωνα με τον τύπο $c=aT$). Έτσι, η μικρή (με τον ελάχιστο ρυθμό) επιτάχυνση a_{\min} χρειάζεται ένα μεγάλο χρονικό διάστημα T_{\max} για να φτάσει στην ανώτερη ταχύτητα c , ενώ η μεγάλη (με το μέγιστο ρυθμό) επιτάχυνση a_{\max} χρειάζεται ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα T_{\min} . Η ταχύτητα του φωτός c εκφράζει το όριο που μπορεί να φτάσει η επιτάχυνση και κατά συνέπεια το ελάχιστο και το μέγιστο χρονικό διάστημα που η επιτάχυνση/επιβράδυνση μπορεί να γίνεται.

Στις ιδιαίτερες συνθήκες της δημιουργίας της ύλης από τη ταλάντωση της κυματικής ενέργειας του "κενού" χώρου, η μεταβολή αυτή διατηρείται σαν στάσιμη κατάσταση, η κίνηση επαναλαμβάνεται με πολύ γρήγορο ρυθμό και ποσότητες ενέργειας ανταλλάσσονται με υψηλό και σταθερό ρυθμό. Όταν τα ποσά της ενέργειας που μεταβάλλονται γρήγορα λάβουν τη μορφή εντοπισμένης ή σταθερής παρουσίας, όπως είναι τα σωματίδια, τότε αυτή η κυματική μεταβολή μας παρουσιάζεται σαν ύλη και μάζα. Η μάζα μέσα στη δομή της ύλης είναι κάτι που προκαλείται ή δημιουργείται από φαινόμενα μεταβαλλόμενης και περιοδικής κίνησης, την οποία γνωρίζουμε με τον όρο "ηλεκτρομαγνητικά κύματα".

► **Πυρηνική δύναμη** : Η αρχική ελάττωση στη μέγιστη βαρυτική έλξη της ισοδύναμης μάζας όλου του Σύμπαντος και η εμφάνιση αυτής της έλξης στο ελάχιστο μήκος του χώρου που δημιουργούνται τα σωματίδια... Η σχέση του ελάχιστου μήκους με την οποία συνδέονται τα σωματίδια, που προκαλούνται σαν στιγμιαίες καταστάσεις στην ποσότητα της ενέργειας του "κενού" χώρου. Η δύναμη F πρέπει να γίνεται ελάχιστη όταν η επιτάχυνση φθάνει στο μέγιστο αποτέλεσμα της ανώτερης ταχύτητας κίνησης. Διαφορετικά, η επιτάχυνση δεν θα σταματούσε ποτέ και δεν θα υπήρχε ένα ανώτατο όριο στην ταχύτητα. Η μέγιστη δύναμη F_{\max} ($= E_{\max} / \lambda_{\min}$) και η μέγιστη επιτάχυνση/επιβράδυνση $\pm a_{\max}$ σχετίζονται με το φαινόμενο της αποκαλούμενης "πυρηνικής δύναμης" F_{nucl} . Η ελάχιστη δύναμη F_{\min} και ο ελάχιστος ρυθμός μεταβολής της ταχύτητας $\pm a_{\min}$ σχετίζονται με το φαινόμενο της βαρυτικής δύναμης F_g .

► **Δυνάμεις** : Στη φυσική, είναι διαδεδομένη η άποψη, ότι οι δυνάμεις (ηλεκτρική, ασθενής, πυρηνική, βαρυτική) ασκούνται από σωματίδια που λειτουργούν σαν φορείς των αλληλεπιδράσεων. Τα φωτόνια, τα μποζόνια, τα γλουόνια και τα βαρυτόνια θεωρούνται τα σωματίδια-φορείς των ηλεκτρομαγνητικών, των ασθενών, των πυρηνικών και των βαρυτικών δυνάμεων αντίστοιχα. Επιτέλους, να το πούμε καθαρά, χωρίς μεταφυσική: οι παραπάνω δυνάμεις είναι κύματα (συγκεντρωτικά ή αποκεντρωτικά) με την πιο υψηλή συχνότητα. Τις ελάχιστες

στιγμές αλληλεπίδρασης αυτών των κυμάτων μεταξύ τους και με τη δομή της γνωστής ύλης (που αποτελεί τη σύσταση των μέσων της παρατήρησής μας) τις εκλαμβάνουμε σαν ποσότητες σωματιδίων. Αυτός είναι και ένας λόγος της ελάχιστης διάρκειας της ύπαρξής τους ή της ασταμάτητης κίνησής τους!

Γύρω μας γίνονται ανταλλαγές ενέργειας και αλληλεπιδράσεις με την ύλη σε συχνότητες άνω από 10^{20} Hz, σε μικροσκοπικές διαστάσεις και με την ταχύτητα του φωτός. Μέχρι τώρα, αυτή την πραγματικότητα δεν την υπολογίζαμε, την απλοποιούσαμε με την έννοια του "κενού" χώρου και αντιλαμβανόμασταν επιπόλαια την παρουσία της από τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα και από τη βαρύτητα. **Μια άορατη πραγματικότητα συμμετέχει μόνιμα στις υλικές εξελίξεις με ποσά ενέργειας, που ανταλλάσσονται και μεταβάλλονται μεταξύ 10^{20} - 10^{42} Hz και αυτή την πραγματικότητα την αγνοούσαν στην επιστήμη.** Αυτή συμμετέχει μόνιμα και ταυτόχρονα για ολόκληρο τον υλικό κόσμο, από το ένα άκρο μέχρι το άλλο... Στη φυσική, αυτά τα ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβάλλονται σε τόσο σύντομα χρονικά διαστήματα ($t=1/f$) ονομάζονται "**σωματίδια**".

Τα σωματίδια παράγονται από το αδημιούργητο και ολοκληρωμένο Σύμπαν και η κεντρική ιδέα του Big Bang αποτελεί μία φαντασίωση βγαλμένη από την κυριολεκτικά χοντροκομμένη αντίληψη των πραγμάτων. Το Σύμπαν ήταν πάντα ολοκληρωμένο και δεν δημιουργήθηκε ποτέ. Όχι μόνο αυτό δεν απουσιάζει, αλλά αντιθέτως, **ο κόσμος που λείπει χρησιμεύει άμεσα** για να υπάρχει το φως, η θερμότητα, τα ραδιοκύματα και εξ αρχής η δομή της ύλης, με την οποία εμείς εμφανιζόμαστε σαν ξεχωριστοί μέσα στο χώρο και στο χρόνο! **Ο κενός χώρος είναι το Σύμπαν που αναζητούν πριν από τη στιγμή του Big Bang!**

Αναρωτήθηκαν στο χώρο της σύγχρονης κοσμολογίας, πόσο ολοκληρωμένη μπορεί να είναι μία φυσική ερμηνεία του Σύμπαντος, όπως αυτή που ονειρεύονται, όταν δεν προσφέρει την ελάχιστη γνώση για να εξηγηθεί η παρουσία της ζωής μέσα στο Σύμπαν; Οι κοσμολογικές θεωρίες που έχουν διατυπωθεί με μαθηματικά και θεωρούνται οι επικρατέστερες δεν ανοίγουν κανένα δρόμο προς αυτή τη κατεύθυνση της φύσης και αυτό έπρεπε να τους προβληματίσει περισσότερο σαν φυσικούς, αντί να αφήνουν το πρόβλημα άλυτο ή προς απάντηση από τη θεολογία.

► **Θεός** : Η ά-μεση, εσωτερική, ταυτόχρονη και κοινή παρουσία του ολοκληρωμένου Σύμπαντος, το οποίο συμμετέχει μόνιμα στις έμ-μεσες, εξωτερικές και

υλικές εξελίξεις, φυσικά με τη μορφή του "κενού" χώρου. **Η αρχή των ψυχικών/νοητικών φαινομένων** που σχετικά έμμεσα, μεταξύ των πραγμάτων ξεκινούν σε μικροσκοπικές διαστάσεις και παρουσιάζονται πιο σύνθετα όταν οι υλικές αλληλεπιδράσεις και οι ανταλλαγές της ενέργειας πραγματοποιούνται συγχρονισμένα σε μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα από αυτά, στα οποία η απλή ύλη διατηρεί τη δομή της.

Η εμφάνιση της ζωής από τα πρώτα της στάδια και με την πιο "αφηρημένη" μορφή εμφανίζει περιορισμένα μέσα στο χώρο και στο χρόνο τη "ψυχή" του ολοκληρωμένου Σύμπαντος. **Και τι άλλο θα μπορούσε να είναι μια τέτοια "ψυχή", η οποία υπάρχει χωρίς περιβάλλον, χωρίς εξωτερικό κόσμο και χωρίς εξωτερική συμπεριφορά, που είναι πάντοτε η ίδια και κοινή για όλα τα επιμέρους πράγματα;** Δεν χρειάζεται να την ονομάσουμε "Θεό". Μια τέτοια ψυχή, με αυτά τα βασικά γνωρίσματα είναι μία Διάνοια με αυτογνωσία, που σχετικά αποκτιέται με τις εξελίξεις του κόσμου, που εμείς τον παρατηρούμε σαν εξωτερικό. **Ο Θεός είναι ο κοινός και αυτοτελής Εαυτός μας, ο οποίος εμείς σχετικά έμμεσα δεν είμαστε** και γι' αυτό δεν έχουμε τέλεια αυτογνωσία ούτε τέλεια άγνοια.

► **Ψυχή και αίσθηση :** Η ά-μεση, εσωτερική και ταυτόχρονη παρουσία του ολοκληρωμένου Σύμπαντος υπό ορισμένους σταθερούς περιορισμούς στο χρόνο και στο χώρο. Η αισθητικότητα είναι στην ουσία η περιορισμένη -σε εξωτερικές επιδράσεις- διανοητικότητα και όχι το αντίθετό της.

Η διάνοια δεν κάνει μόνο με συνειδητό και λογικό τρόπο την αφαίρεση γνωρισμάτων από τις εικόνες και δε δημιουργεί μόνο τις έννοιες των λέξεων. Η αφαίρεση γνωρισμάτων και η περιληπτική άποψη των πραγμάτων ξεκινάνε από τα ίδια τα αισθητηριακά δεδομένα και αυτό δείχνει, ότι οι αισθήσεις είναι νοητικές ενέργειες με "πρώτη ύλη" από έξω της διάνοιας. **Τα πρώτα δεδομένα των αισθήσεών μας ήδη είναι αποσπασμένα γνωρίσματα και "σύντομες" απόψεις των πραγμάτων.**

► **Άνθρωπος και η διαφορά από τα ζώα :** Θηλαστικό με ικανότητα διατήρησης πληροφοριών και εμπειρικών δεδομένων και ά-μεσης αυτενέργειας με τη δύναμη της σκέψης, η οποία αναπαριστά σωστά, φανταστικά, λανθασμένα και επιλεκτικά τις περιβαλλοντολογικές εμπειρίες του, **ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑ** των εξωτερικών πραγμάτων.

► **Σκοπός της ζωής :** Η ζωή είναι η ά-μεση και μόνιμη απόλαυση της παρουσίας της, ανεξαρτήτως των εξωτερικών δυνατοτήτων της και του εξωτερικού κόσμου. Η ζωή είναι αιτιολογημένη ανεξάρτητα από τις δικές μας ηθικές αξίες και δραστηριότητες.

► **Πόνος - δυσαρέσκεια** : Κατάσταση απειλής και διατάραξης στη σταθερότητα της βιολογικής ύπαρξης και στην άμεση και μόνιμη απόλαυση της ζωής, κατάσταση μη ολοκληρωμένης απόλαυσης και μη ολοκληρωμένης επιτέλεσης του σκοπού της ζωής.

Εξ αρχής, ένα έμβιο μέρος δεν μπορεί να είναι μόνο αυτό που είναι (δεν είναι αυτοτελές), δεν είναι προσδιορισμένο μόνο άμεσα από τον εαυτό του, επηρεάζεται από εξωτερικές επιδράσεις, δεν είναι σε μια μόνο στιγμή, όπως αν ήταν έξω από το χρόνο, έχει δυνατότητες και **δεν επηρεάζεται μόνο με τους τρόπους που θα του επέτρεπαν να είναι τελείως σταθεροποιημένο**. Συνεπώς, κάθε έμβια ύπαρξη αισθάνεται επιδράσεις από ένα περιβάλλον και η εννόησή της δεν είναι μόνο για τον εαυτό της. Τα έμβια μέρη έχουν πάντοτε δυνατότητες, πάντοτε βρίσκονται σε αλληλεπίδραση με ένα περιβάλλον και πάντοτε επηρεάζονται με μερικούς αποσταθεροποιητικούς τρόπους. Γι' αυτό πάντοτε βιώνουν δυσάρεστες διαθέσεις και αισθήματα αβεβαιότητας. Όμως, συγχρόνως δεν μπορούν να μην είναι ευδιάθετα ή να είναι τελείως δυσδιάθετα και χωρίς καμιά βεβαιότητα, διότι **η ευδιαθεσία και η αυτογνωσία (του ολοκληρωμένου Σύμπαντος) είναι η ουσία της σχετικής / έμμεσης / εξωτερικής / υλικής ύπαρξής τους**. Η δραστηριότητα για τη διατήρηση της ζωής έχει ισχυρή αιτία άμεσα την ίδια την ύπαρξη της ζωής, η οποία είναι στην ουσία της μια ευδιάθετη αυτο-εννόηση. Ευδιάθετη, ευχάριστη ή όμορφη αίσθηση, γιατί είναι αιτιολογημένη (ή δικαιολογημένη) εκ των προτέρων ανεξάρτητα από τις δικές μας αξίες και σκοπούς, από τον Τέλειο Εαυτό μας.

► **Σκοπός του ανθρώπου** : Η ζωή να επιτύχει την αυτογνωσία της, η συμπεριφορά να ελεγχθεί με την άμεση δύναμη της σκέψης και να μην παρασύρεται από τις δυνατότητές της προς τον περιβάλλοντα κόσμο της. Η αναγνώριση της ολοκλήρωσής του στη μόνιμη παρουσία του Κοινού Εαυτού μας, τον οποίο αποκαλούμε "Θεό" και η απαλλαγή από τις αυταπάτες και τις σχετικές αξίες. Το 90% της συμπεριφοράς μας και όσων λέμε χρειάζονται για να καλύψουν το τεράστιο κενό που αισθανόμαστε μέσα στην ψυχή μας, ακριβώς γιατί δεν είμαστε θεοί, αλλά αυτό θέλουμε με λάθος άποψη... .

► **Αδικία-κακό** : Περιορισμοί στις δυνατότητες των πραγμάτων, "αφαίρεση" της ολοκληρωμένης πραγματικότητας (του Θεού), εξαναγκασμός σε δράση με ελλιπή και μεροληπτική γνώση, συμπεριφορά και δράση με αυταπάτες και επικέντρωση της προσοχής και του ενδιαφέροντος αποκλειστικά στις προσωπικές επιδιώξεις (εγωκεντρισμός).

► **Θάνατος** : Η αποσταθεροποίηση στην ταυτόχρονη αλληλεπίδραση των υλικών φορέων που συγκροτούσαν μία βιολογική παρουσία με τον πιο γρήγορο

τρόπο και στο ίδιο χρονικό διάστημα μίας περιόδου για το σύνολο των υλικών φορέων. Διακοπή της ταυτόχρονης σύνδεσης και της συγχρονισμένης ανταλλαγής ενέργειας στη μοριακή δομή των βιολογικών μερών και αποδιοργάνωση του κοινού συνόλου.

► **Ανοησία-βλακεία** : Ο περιορισμός της σκέψης και της γνώσης (άγνοια), η βεβαιότητα με ελλιπή γνώση (ευπιστία, επιπολαιότητα), η έλλειψη επίγνωσης και αυτογνωσίας, η μεροληπτική σκέψη και λογική, η προσκόλληση στα επιμέρους υλικά πράγματα (υλισμός), η θεοποίηση φθαρτών, προσωρινών και σχετικών πραγμάτων, η αδιαφορία και η άγνοια για όσα δεν βρίσκονται μέσα στα δεδομένα των αισθήσεων και η συμπεριφορά που προκαλείται με αυτή την άγνοια, την πλάνη και τη μεροληψία. Η εσωτερική αρχή της αδικίας που προκαλείται με την εξωτερίκευση.

Τελικά τα "παράξενα" φαινόμενα συμβαίνουν στις χαμηλές ταχύτητες και στα ασθενή βαρυτικά πεδία... Αιτιοκρατική η πραγματικότητα όταν οι ενέργειες μεταβιβάζονται σε μεγάλα χρονικά διαστήματα και με χάσιμο χρόνου... και έτσι παρουσιάζεται η διάνοια και ο κόσμος σαν κάτι που ξεκινάει μέσα στο χρόνο και στο κενό διάστημα, ενώ αυτά ανέκαθεν υπήρχαν σε χρόνο μηδέν, ανεξάρτητα από περιβάλλον και χωρίς εξωτερικούς προσδιορισμούς.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ
www.kosmologia.gr

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr
© 2009

© Κ. Γ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΑΚΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ
E-MAIL: filosofiagr@yahoo.gr
WEB SITE : www.kosmologia.gr

Αυτές οι διαπιστώσεις δημοσιεύτηκαν ακριβώς έτσι για πρώτη φορά στις ιστοσελίδες* της www.kosmologia.gr και σε έντυπες εκδόσεις με τους τίτλους που ακολουθούν:

> Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ. Υπότιτλος: Θεωρία του τελειωμένου χρόνου και της σχετικότητας της ενέργειας. Ενιαία θεωρία περί χρόνου, χώρου, ύλης και διάνοιας ©2000, ISBN 960-385-019-5 (Βιβλίο)

> ΤΟ (ΠΛΗΡΕΣ) ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ Ο ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ (ΚΕΝΟΣ) ΧΩΡΟΣ. Οι θεμελιώδεις σκέψεις και σχέσεις για την ερμηνεία της φύσης. 1ος τόμος ©2012, ISBN 960-9504-68-3 (Βιβλίο)

> ΤΟ (ΠΛΗΡΕΣ) ΣΥΜΠΑΝ ΚΑΙ Ο ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ (ΚΕΝΟΣ) ΧΩΡΟΣ. Οι παγκόσμιες φυσικές σταθερές και τα μαθηματικά όρια στις φυσικές μεταβολές. 2ος τόμος*

> ΤΟ (ΠΛΗΡΕΣ) ΣΥΜΠΑΝ, Η ΥΛΗ ΚΑΙ Η ΖΩΗ. Ενιαία θεωρία περί χρόνου, χώρου, ύλης και διάνοιας. 3ος (αυτ/λής) τόμος*

> Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΘΙΚΗ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ ©2014, ISBN 960-93-6089-0 (Βιβλίο)

* ©2009, ISBN 960-931414-5 (CD-R)

©2010, ISBN 960-93-2431-1 (CD-R)

©2012, ISBN 960-93-4040-3 (CD-R)

Στις νεότερες εκδόσεις έχουν γίνει εκφραστικές διορθώσεις και οι προηγούμενες διαπιστώσεις ενδέχεται να βρίσκονται μοιρασμένες σε διαφορετικά βιβλία και τροποποιημένες μεταξύ άλλων παραγράφων. Επίσης ενδέχεται μερικές από τις σκέψεις να έχουν λάθη τα οποία αναγνωρίστηκαν και διορθώθηκαν στα νεότερα βιβλία.